

ברוק, אשכחיה [בדקו ומצאו] כדבריו.

כי קא נפיק [כאשר יצא רב ששת מהבית], כרו ליה [לן] העבדים בירא [בור], ושדו ליה ציפתא עילויה [ושמו מחצלת עליו] כדי שלא יהיה ניכר.

ואמרי ליה העבדים לרב ששת: ליתי מר, לינח [יבוא אדוני לשכב במשכבו], ורצו שיעבור על המחצלת ויפול לבור.

נחר ליה רב חסדא מאחוריה. עשה לו סימן שיזהר בדרכו.

אמר ליה רב ששת לינוקא [לילד] שהיה שם: פסוק לי פסוקיך שלמדת היום [והוא צורה של גורל, לשאול מה' עצה באמצעות הפסוק שיאמר לו הילד].

אמר ליה הילד את הפסוק: "נטה לך על ימינך או על שמאלך" [שמואל ב ב, כא].

אמר ליה רב ששת שהיה עוור לשמעיה [לשמשו]: מאי קא חזית [מה אתה רואה] בדרך לפניך?

אמר ליה: ציפתא דשדיא [מחצלת שמוטלת] על הקרקע.

אמר ליה רב ששת לשמשו: הדר מינח [פנה ממנה], ונלך מסביב.

לבתר דנפק [לאחר שיצא] רב ששת מבית ראש הגולה, אמר ליה רב חסדא: מנא הוה ידע מר [מנין היה יודע אדוני] שיש בור כרוי במקום?

אמר ליה רב ששת: טעם חדא [אחד], דנחר לי מר [שאדוני נחר וסימן לי].

ועוד, דפסק לי ינוקא [הילד] פסוקא שהוא רמז לדבר.

ועוד, דחשידי עבדי דלא מעלו [חשודים הם העבדים, שאינם אנשים הגונים] ואינם מתכוונים לטובה בדבריהם, וחדשתי שמתכוונים להרע לי במה שאמרו לי שאלך לשכב ולנוח.

אמר שלמה המלך בספר קהלת [ב ח]: "עשיתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם, שדה ושדות".

ומבאר הגמרא את הפסוק:

"שרים ושרות" — אלו מיני זמר.

"ותענוגות בני האדם" — אלו בריכות של מים צוננים ומרחצאות של מים חמים.

שדה ושדות — הכא תרגימו [כאן, בכבל, תירגמו]: שידה ושידתין [שד זכר, ושידה נקבה].

במערבא [בארץ ישראל] אמרי: שידתא [שידה] — עגלה למרכבת נשים ושרים.

אמר רבי יוחנן: שלש מאות מיני שדים היו במקום שנקרא שיחין.

ושידה עצמה אינו יודע מה היא, מה דמותה ומה טיבה.

אמר מר שנינו בגמרא לעיל: הכא [כאן] בכבל תרגימו: שידא ושידתין [שד ושדות].

ומקשינן: שידה ושידתין — למאי איבעי ליה [לאיזה צורך היה צריך אותם] שלמה המלך?

ומתריצין: דכתיב בבנין בית המקדש [מלכים א ז ו]: "והבית בהבנותו, אבן שלמה מסע נבנה. ומקבות והגרזן כל כלי ברזל, לא נשמע בבית בהיבנותו".